

POSTANOWIENIE

Dnia 19 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 września 2019 r.,
sprawy **K. S.**
skazanej z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 9 kwietnia 2019 r., IV Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 13 marca 2018 r., sygn. akt XI K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć oskarżycielkę posiłkową A. N. kosztami procesu za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

K. S. została oskarżona o to, że:

1. w nieustalonym okresie do dnia 10 grudnia 2013 r., w nieustalonym miejscu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu użycia za autentyczny, podrobiła dokumenty: wniosek o zmianę hasła nr [...] z dnia 09 grudnia 2013 r. opatrzonego w pozycji „Czytelny podpis reprezentanta(ów) właściciela wizerunkami czytelnych podpisów o treściach „A. N.” J „K. S.”, wniosek o zmianę hasła nr [X] z dnia 10 grudnia 2013 r. opatrzony

w pozycji „Czytelny podpis reprezentanta(ów) właściciela wizerunkami czytelnych podpisów o treściach: „A. N.” i „K. S.”, prośba o dokonanie zmiany danych abonenta w panelu klienta kando (domena: [...]) z dnia 10 grudnia 2013 r. opatrzonego wizerunkami czytelnych podpisów o treściach „A. N.” i „K. S.” poprzez zastosowanie montażu na zasadzie skopiowania podpisu o treści „A. N.” i wkompiowania go w treść wyżej wymienionych dokumentów, po czym przesłała je do firmy home.pl celem uzyskania wnioskowanych zmian, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

2. w okresie od 22 grudnia 2013 r. do 03 stycznia 2014 r., działając w sposób nieuprawniony, w nieustalonym miejscu, spowodowała utrudnienie dostępu do danych teleinformatycznych, za pośrednictwem sieci teleinformatycznej, poprzez atak DDoS na domenę [...] i znajdującą się na tej domenie skrzynkę mailową [...]. tj. o czyn z art. 268a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem z dnia 13 marca 2018 r., w sprawie o sygn. akt XI K [...], oskarżoną K. S. uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt 1, to jest występkę z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych. W pkt 2 wyroku oskarżoną K. S. uznał za winną popełnienia czynu opisanego wyżej w pkt 2, z tym ustaleniem, iż działała w okresie od 21 grudnia 2013 r. do 23 grudnia 2013 r., to jest występkę z art. 268a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 268a § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. wyżej orzeczone kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonej łączną karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł.

Apelację od wyroku wniósł obrońca oskarżonej, który zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonej i zarzucił:

- I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest przepisów art. 414 § 1 w zw. z art. 17 § 1 ust. 3 w zw. z art. 115 § 1 ust. 3 k.k. [...];
- II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia [...];
- III. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia,

to jest przepisu art. 167 k.p.k. [...];

IV. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest przepisów art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. [...];

V. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest przepisów art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. [...];

VI. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest przepisów art. 5 § 2 k.p.k., art. 193 § 1 k.p.k. [...];

VI. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, to jest przepisów art. 167 w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. [...].

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. oraz w pkt II wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej z jednoczesnym uchyleniem pkt III - V wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2019 r., w sprawie sygn. akt IV Ka [...], Sąd Okręgowy w B. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżoną K. S. od czynu przypisanego jej w pkt II i kosztami procesu w tej części obciążył Skarb Państwa, uchylił orzeczenie zawarte w pkt III wyroku Sądu I instancji, ustalił, iż czyn przypisany oskarżonej w pkt I wyczerpuje znamiona czynu z art. 270 § 2a k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne odnośnie do tego czynu warunkowo umorzył na okres próby jednego roku. Na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 39 pkt 7 k.k. orzekł od oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Wyrok Sądu Okręgowego w B. został zaskarżony kasacją przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej A. N. na niekorzyść K. S. w jego pkt 1 w zakresie, w jakim Sąd ten zmienił wyrok Sądu I instancji i uniewinnił K. S. od czynu przypisanego jej w pkt II wyroku. W kasacji tej podniesiono zarzuty:

1. rażącego naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 5, 7 k.p.k. w zw. z art. 410 i 424 k.p.k. w postaci oparcia zaskarżonego orzeczenia na niepełnej podstawie dowodowej i sporządzenie

uzasadnienia orzeczenia, które nie wskazuje sposobu rozumowania Sądu Odwoławczego w kontekście oderwania tego rozumowania od zebranego w sprawie materiału dowodowego;

2. rażącego naruszenie prawa materialnego, a to art. 18 § 1 k.k. - poprzez uznanie, iż za sprawstwo odpowiada tylko ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam.

W związku z tymi zarzutami skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego postępowania Sądowi II instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu II instancji i zarzutów kasacji prowadzi do wniosku, że Sąd ten nie pominął żadnego z dowodów, ale wyprowadził z nich inne wnioski, niż Sąd I instancji. Chociaż uzasadnienie wyroku Sądu II instancji nie jest zbyt obszerne, to pozwala na stwierdzenie, że – w ocenie tego Sądu - zebrane dowody mające charakter pośredni nie doprowadziły Sądu do wniosku, że nie jest możliwe przyjęcie innej wersji zdarzeń. Stąd też sąd II instancji nie znalazł podstaw by nie uznać – w tym zakresie – zasadności apelacji obrońcy oskarżonej.

Sąd słusznie zwrócił uwagę na to, że zablokowana strona internetowa nie była stroną prowadzonego indywidualnie przedsiębiorstwa pokrzywdzonej, ale prowadzonej przez pokrzywdzoną i oskarżoną spółkę cywilnej. W związku z tym, że spółka w ciągu tygodnia od zakończenia ataku (blokady) strony internetowej i powiązanego z nią konta pokrzywdzonej miała zaprzestać swojej działalności, a zarówno oskarżona, jak i pokrzywdzona, miały rozpocząć prowadzenie odrębnych przedsiębiorstw, to przedstawiony w uzasadnieniu Sądu I instancji motyw domniemanego działania oskarżonej, można byłoby przypisać także pokrzywdzonej. Co więcej, dokonane w sprawie ustalenia świadczą o tym, że pokrzywdzona także podejmowała próby przejęcia strony internetowej, gdyż we wniosku do firmy (...) zwróciła się o zmianę hasła do panelu administratora i wkleiła w nim podpis oskarżonej.

Stwierdzenie, że ustalone okoliczności mogą świadczyć nie tylko o takiej wersji zdarzeń, którą ustalił Sąd I instancji, jest w niniejszej sprawie kluczowa. Sądy nie dysponowały bowiem żadnymi dowodami bezpośrednimi. Biegły informatyk

stwierdził, że analiza kopii binarnych dysków zabezpieczonych u oskarżonej nie pozwala na stwierdzenie, że z posiadanych przez nią komputerów nastąpił atak na stronę internetową spółki cywilnej i skrzynkę mailową pokrzywdzonej. Pojawiła się przy tym okoliczność, której nie był w stanie wyjaśnić, wobec zbyt małej ilości informacji, dlaczego druga skrzynka pocztowa powiązana z tą samą stroną działała. Mając powyższe na uwadze, same groźby wypowiedziane przez oskarżoną, w sytuacji, gdy oskarżona i pokrzywdzona pozostawały w konflikcie, nie mogą jeszcze stanowić podstawy przypisania oskarżonej sprawstwa czynu, przy braku dowodów bezpośrednich albo pośrednich tworzących nierozzerwalny łańcuch wykluczający inną wersję zdarzeń.

W tych okolicznościach nie można przypisać Sądowi Okręgowemu, aby w sposób rażący – a tylko wtedy zgodnie z regulacją z art. 523 § 1 k.p.k. , mogło by to stanowić podstawę skutecznego zarzutu kasacji – uchybił treści przywołanym w podstawie prawnej zarzutu przepisom prawa procesowego oraz aby to – w realiach dowodowych sprawy – mogło skutkować istotnym wpływem na treść zaskarżonego wyroku. Dopiero spełnienie tych - kumulatywnie wymaganych - przesłanek jest warunkiem skuteczności zarzutów kasacji. Jest ona wszak nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który przysługuje – co do zasady – od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie i jej funkcją (a tak najwyraźniej chciałby ją widzieć skarżący - czego dowodzi uzasadnienie skargi) nie jest powielanie kontroli instancyjnej, ale sprawdzenie poprawności jej przeprowadzenia z punktu widzenia obowiązujących w tym względzie regulacji . Nie każde przy tym uchybienie tego Sądu w trakcie przeprowadzania tej kontroli może by uznane za skuteczny zarzut kasacyjny, ale jedynie takie, które spełnia przywołane już wymogi, wprost określone z treścią art. 523 § 1 k.p.k.

Drugi zarzut kasacji w istocie dotyczy przywołania przez Sąd II instancji w końcowych fragmentach uzasadnienia zaskarżonego wyroku twierdzenia oskarżonej, że nie posiadała ona odpowiedniej wiedzy, aby przeprowadzić atak na stronę internetową i skrzynkę mailową, odnoszącego się do znaczenia owych wypowiedzianych przez nią wcześniej do pokrzywdzonej groźb, że „poblokuje wszystko”. Zgodzić należy się ze skarżącym, że sama oskarżona nie musiała takiej

wiedzy posiadać, jeśli pod jej kierownictwem, na jej polecenie albo wskutek podżegania przez nią czynu dokonała inna osoba. Niemniej jednak eksponując to stwierdzenie Sądu I instancji i powołując się na owe groźby skarżący przemilcza to, że także i pokrzywdzona (co zasadnie zauważył ten Sąd) podobne zamiary próbowała w przeszłości uskutecznić. Dostrzegając te uwarunkowania przede wszystkim podkreślić jednak należy, że w badanej sprawie brak jest dowodów wskazujących na to, że ktoś inny właśnie w związku z określonym oddziaływaniem na tę osobę przez oskarżoną (czy to w ramach podżegania, czy sprawstwa kierowniczego lub polecającego), przeprowadził te czynności. Wszelkie tego typu rozważania są więc – z tych właśnie względów – jedynie spekulacjami, skoro nie znajdują potwierdzenia w konkretnych przeprowadzonych w sprawie dowodach

W takiej stwierdzonej sytuacji i przy uwzględnieniu treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku które dostatecznie, jasno i klarownie wskazuje powody tego orzeczenia, brak jest podstaw do uwzględnienia kasacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy oddalił kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami procesu za postępowanie kasacyjne obciążył oskarżycielkę posiłkową, w oparciu o przepis art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Z tych to względów orzeczono jak wyżej.